

B

EXERCITATIO
MEDICA
DECIMASEPTIMA:

*In almâ Argentoratensium Aca-
demiâ proposita:*

PRÆSIDE
MELCHIORE SEBIZIO
juniore, Doctore ac Pro-
fessore Medico:

Respondente
IOHANNE NICOLAO BAVMANNO,
Mœno-Francofurtano.

ARGENTORATI,
Typis exscribebat Joannis Andrea.

Anno M. DC. XXIII.

VIRIS

NOBILISSIMIS, AM-
PLISSIMIS, AVTHORITATE, LON-
gōq; rerum usu Experientissimis:

Dn. HIERONYMO STEPHANI, In-
clytæ Imperialis & Liberæ Reipubl: Mœno-
Francofurtensis Scabino & p.t.COS. Seniori
meritissimo.

Dn. GÜNTHERO SCHOTTIO, ejus-
dem Reipubl. Senatori laudatissimo;

*Dnn. Mœnatibus, Patronis, Fautoribus
item, ut & Curatoribus suis supre-
mis, omni observantia & cultus
genere venerandis & suspiciendis;*

Hanc Exercitationem Medicam in grati animi
τρυφήν consecrat & offert

Iohan. Nicolaus Baumannus,
Mœno-Francofurtanus.

PROBLEMA I.

AN partes spermaticæ carnosæ, sive sanguineis, sint calidiores? *Agentem tuetur Laur. Ioubertus parad. 7. decad. 2. Rationibus utitur sequentibus. I. quia ex semine, sanguinis parte elaboratissimâ, multoq; calore & spiritu perfusâ, generantur. Semen autem multo calidius est sanguine. In illo enim plus est substantiæ ignea atq; aërea: in hoc plus aquea & terrena: teste Galeno 1. san. tuend. c. 2. Et si maximè calida quoq; portiones insint sanguini: illa tamen non in carnem: sed magnâ ex parte in adipem transeunt. Caro autem ex frigidioribus, siccioribus, ac crassioribus gignitur & educatur. Quare si orta attestantur suis principijs: si mas idcirco feminâ calidior, quia ex fervidiore geniturâ natus: si cor ceteris partibus magis calet, quoniam ex seminis portione calidissimâ productum: quidnicalidioris materia ratione etiam spermaticæ partes sanguineis caliditate antecellerent? II. quia spermaticæ partes carnis sunt operta: ne insitus calor, qui à primordiis nostra generationis originem trahit: quiq; præcipuum vite actionum est õsyaov, à frigore externo offendatur. Carnosa verò foris sunt posita: cum de caloris jaeturâ minimè periclitentur. Quem enim mutuum habent à corde, singulis momentis resarcire queunt. III. quia spermaticæ à frigidorû occursum promptè laduntur: quemadmodum Hipp. aph. 18. l. 5. exemplo ossium, dentium, nervorum, cerebri, & dorsalis medulla declarat. Carnosa verò non ita facile noxam capiunt: sed frigus aliquandiu sustinere possunt. Cujus rei nulla alia videtur causa esse, quàm quòd carnosæ propius ad frigus accedant: spermaticæ autem longius ab eo absint. Similia enim amica sunt similibus: contraria verò à contrariis destruantur.*

struuntur: ideòq; illa, tanquam inimica & infesta, aversantur.
IV. quia spermaticarum exanguiumq; partium pleraq; opera vehe-
mentissimi caloris sunt effectus. Exemplo sit vesica, qua lapides
gignit durissimos: idq; non nisi ferventissimi caloris operâ. Cùm
è contrario molliores friabilioresq; in renibus, parte carnosâ, de-
prehendamus. Exemplo quoq; sit ventriculus, qui & ipse, non
secus ac vesica, ex membranis constans, difficilima quaq; conficit,
ut in Struthiocamelo etiam ferrum concoquere credatur. Ve-
rùm probabilior longè est Galeni sententia, qui partes spermati-
cas sanguineis frigidiores statuit. Id quod inde patet, quoniam
exangues sunt. Omne autem exangue frigidius credit sanguine
prædito: l. 2. de temperam. cap. 3. & comm. 40. f. 5. aphor.
Imò ex diametro aversatur Iouberto. Hic enim partes sperma-
ticas naturâ calidiores ponit sanguineis. Is verò comm. 18. f. 5.
aphor. exangues, quales spermatica sunt, naturâ frigidiores esse
dicit. Quæ sententia etiam Aristotelis esse videtur. Nam pas-
sim in operibus de animal. τὰ σπέρματα calidiora pronunciat ἀναι-
μοῖς. Sed & sensus idem confirmat. Nam cor, quod fons est ca-
loris influentis; & hepar, quod scaturigo est sanguinis: & lien,
qui ob numerosas tum venas, tum arterias sanguine abundat: &
pulmo, qui propter varias vena arteriosa, & arteria venosa pro-
pagines vitali sanguine imprægnatus est; & renes, qui vasis am-
plis, carnosiq; parenchymate constant, longè calidiores sentiuntur
partibus spermaticis, quæ paucis, vel nullo sanguine gaudent: ut
cerebrum, os, cartilago, tendo, ligamentum, nervus, &c. Deni-
que & ratio istud probat. Calefaciens enim, quod per se, & pro-
prio calore calefacit, calidius videtur calefacto. Atqui cor, quod
carnosum, calefacit partes spermaticas, ut & reliquum corpus to-
tum. Erit ergò is calidius. Idem affirmari potest de hepate:
quod calorem suum, mediante sanguine à se genito, in totum
corpus diffundit. Præterea terrena corpora calore alia supera-
re minime videntur. Sed pleraq; spermatica partes, sunt corpora
terrena. Non ergò calidiores sanguineis, quæ minus terra in
se habent. Ad Iouberti rationes nunc nō respondemus. Hoc enim
à Laurentio factum l. 1. Anatom. quæst. 9. Et nos id faciemus
uberius

uberius in disputationis conflictu, ubi nobis data fuerit occasio.

II.

Rectene Aristoteles l. 2. de part. anim. c. 1. dicat, sensus animalibus contingere per partes similes? *Rectissime: modo hoc de principalibus sensuum organis intelligatur. Est enim Galeni sententia, l. de diff. morb. c. 6. l. de const. art. c. 4. l. 1. meth. med. c. 6. l. 2. m. m. c. 6. & lib. 7. m. m. c. 2. in quolibet parte organicâ partem aliquam reperiri similem, quæ præcipua actionis causa existat: reliquas autem particulas fabricatas esse, ut illi usum aliquem præbeant: quem quidem l. 1. de us. part. c. 8. triplicem statuit. Nam vel faciunt, ut actio melius commodiusq; exerceatur: vel se habent instar causarum, sine quibus actio fieri nequit: vel actionem, partésq; quæ in illius editionem conspirant, conservant. Hinc primarium instrumentum visus ab Anatomicis dicitur humor crystallinus: auditus aër auribus congenitus, sive conplantatus; spiritu tamen animali, quem nervus auditorius suppeditat, perfusus: olfactus processus cerebri mammillares: gustus fungosum spongiosum vè lingua corpus: tactus membrana: quæ partes omnes similes sunt, sive simplices.*

III.

Vtrum partes similes etiam organicæ dici possint? *Notorium est, solas dissimiles ab Aristotele vocari organicas: quemadmodum patet ex l. 2. de part. an. c. 1. & l. 2. de gen. an. c. 1. ubi organicas opponit similaribus: easdemq; cum dissimilibus habet. Id quod etiam post Aristotelem Galenus fecit: velut ex l. de diff. morb. c. 3. l. 3. de sympt. caus. c. 1. l. 8. de plac. Hipp. & Plat. c. 4. l. de inæq. intemper. c. 2. in mixt. c. 5. & infinitis alijs locis liquet. Quam quædam sententiam, utpote in scholis Philosophorum & Medicorum receptam, minimè impugnamus. Arbitramur tamen, si non ràm ad communem loquendi consuetudinem, quàm ad propriam nativamq; vim & significationem vocabuli ὁμοίωμα, καὶ ὁμοιωμάτων respiciatur, etiã similes partes haud absurde ὁμοιωμάτων appellari posse. Quod enim ὁμοίωμα est, id etiam ex loco conjugatorum ὁμοιωμάτων dici potest. At similes partes*

A 3

sunt

sunt ὄργανα. Illis enim anima utitur ad perficiendas operationes.
Ergo etiā sunt ὄργανα. Quam conclusionem etiam Fernel. l. 2.
phys. c. 1. Piccolhom. l. 1. anat. lect. 7. & Laurent. l. 1. anat. c. 20.
admittunt. Dices: Galenum l. 1. meth. med. c. 6. ὄργανον defini-
re animalis partem, qua perfectam edere operationem valeat: h.
e. ut Andr. Laurentius l. 1. anat. c. 20. explicat, qua sola sibi
propriam peculiarēq; edere possit actionem: quemadmodum o-
culus præstat visionem: lingua loquelam: crura progressum: ma-
nus comprehensionem. Et ex numero ὄργανων similes partes ex-
cludere. Oculum enim v. g. vocare ὄργανον τῆς ζώης, & ὄργανον, & ὄ-
ργανον. Tunicas verò ejus atq; humores πῶτος quidem καὶ μάλα ἰα. par-
tes ac particulas nominare oculi: & secundariā quadam ratione
etiam faciei totiusq; animalis: quòd oculus faciei: facies autem
totius animalis pars sit: sed negare, instrumenta esse: eò quòd se-
orsim & distributivè sumpta visionem edere nequeant. Respon-
demus, strictiùs allegato loco ὄργανον vocem sumere Galenum: scil.
pro parte tantum compositā: quemadmodum etiam l. de diff.
morb. c. 4. eam sumit: ubi quatuor instrumenti genera ponit.
Alibi verò accipere latius, tam pro simplici, quàm pro compositā
parte: quia generica instrumenti natura utriusq; est communis.
Est enim ὄργανον nil aliud, quàm subsidium quoddam atq; admi-
niculum, quo anima ad obeundas actiones utitur. Utitur autem
non solum compositis & dissimilaribus: sed etiam similaribus
partibus. Quare similes quoq; nomen instrumentorum sibi
vendicabunt.

IV.

Quæ ergo causa, quòd solæ dissimiles ab antiquis orga-
nicæ dictæ? Nonnulli arbitrantur, hanc esse: quoniam ex
partibus diversa speciei sint concreta. Sed falluntur. Non enim or-
ganica partis ratio est, ex partium varietate esse coagmentatum;
sed decenter atq; ad obeundas functiones aptè convenientēq; esse
formatum. Nam quicquid rude est atq; informe, id instrumenti
& instrumentaria partis nomen minimè meretur. Cùm autem i-
sta conformatio in dissimilaribus partibus magis luceat, quàm in
similaribus: cùmq; insuper actio dissimilarium evidentior sit,
quàm similarium: factum, ut dissimiles καὶ ἑτεροχῆν organicae sint
cognominata. Huc accedit & ista ratio. Nam organica partis
natura

natura in eo sita videtur, ut perfectam atq; integram actionem edat: atq; ad eam edendam, uti jam dictum, congruenti modo conformata sit. Cum vero duo hac requisita omnibus in universum dissimilaribus membris competant: non omnibus autem similaribus tribui possit, quod perfectas edant actiones organicas: sed multae tantum usum aliquem ad eas praestandas praebeant: haud immerito solis dissimilaribus organicarum nomen impositum fuit.

V.

Sintne ossa corporis partes frigidissima, siccissima, durissima? Ita plane credit Galen. l. de oss. ad tyron. in principio statim: nec non l. 2. de temperam. c. 3. Tbi enim ossa statuit siccissima & durissima: hic vero ea omnium, quae cutis operit, durissima pronunciat. Libro 1. de temperam. c. ult. scribit, frigidissimum & siccissimum pilum esse: hoc vero paulo minus & frigidum & siccum esse os. Si ergo post pilum nihil in corpore frigidius & siccius est osse: sequitur, os inter partes viventes frigiditatis & siccitatis causam primam tenere. Sed & ratio dicitur, ita rem se habere. I. desumitur a materia, quae terrena. Nil enim in corpore terrenum magis ossibus. Propterea monet Gal. l. 1. de elem. c. 5. cum ossa intuemur, memoriam terrae nobis refricari debere. At quod terrenum valde, nonne idem perquam frigidum, siccum, & durum? II. petitur ex fine, sive ex usu & officio, cujus causam ossa sunt fabricata. Is autem eleganter exprimitur ab Hipp. l. de nat. oss. quod sc. corpori praebeant & σάσις, & ὀστέον, & εἶδος, h. e. formam, sive figuram. Exprimitur & a Galeno in limine l. de oss. ad tyron. quod tanquam fundamenta quaedam ad universam corporis substantiam sustentanda subjiciantur: usque omnia adnascantur stabilianturque. Id quod Gal. ex Arist. l. 2. de part. an. c. 9. hausisse videtur: ubi Philosophus ossa palis & fulcris comparat. Quemadmodum n. inquit, qui ex limo, aut aliam massam humidam animal fingunt, firmo aliquo subdito corpore obducunt, atque affirmant. ita natura ex carnibus animal condidit: usque ossa subjecit; ut scilicet firma persistere, nec in se collaberentur. At quod fundamentum, fulcrum, & stabilimentum esse debet, solidum firmumque sit oportet. Solidius autem firminusque nihil terrenam substantiam esse potest. Hac v. frigida, sicca, duraque esse solet. Quare recte concluditur, etiam ossa talia esse.

VI.

VI.

An medulla, quæ in ossium cavitatibus & cavernulis continetur, excrementum sit, quod ex eorum nutritione resultat? Περὶ τρωμα, sive excrementum, vocat Aristoteles l. 1. gen. anim. c. 18. τῆς τροφῆς ὑπόλειμμα, reliquias alimenti. Medullam autem non esse ossium excrementum, sequentibus planum facimus rationibus. I. quia posito, medullam excrementum esse, nullum concederetur ossibus alimentum. Nihil enim in ossium cavitatibus præter medullam continetur. II. quia si medulla excrementum esset, sanguis quoque ipse excrementum foret: ratio est: quoniam secundum Aristotelem l. 2. de part. an. c. 6. medulla est natura quadam sanguinis: id quod patet in recens natis. In illorum enim ossibus, inquit Philosophus, medulla sanguinea est. Per concoctionem autem, quæ fit in ossibus, ulteriorem, mutatur, aliumque colorem asciscit. III. quia ex bonâ & laudabili sanguinis portione generatur. Quam ob causam etiam dulcis est, pinguis, aërea, & ad nutriendum apta atque accommodata. Id quod de excremento asseverare nefas. IV. quia copiosior in ossibus reperitur, quam ut excrementi nomen mereri queat. Frigida enim, sicca, dura, terrenaque corpora, qualia ossa sunt, exiguam patiuntur substantia sua dissipationem: teste Galeno 16. de us. part. c. ult. & comm. 14. sect. 1. aphor. Ideoque modico contenta sunt alimento: & per consequens modicum etiam excrementum colligunt.

VII.

Num medulla ossium nutrimentum sit? Negativa posset videri plausibilis. I. quia non omnia ossa medullam habent: cum tamen omnia nutriantur. Antecedens colligitur partim ex Aristotele: nimirum ex l. 3. hist. an. c. 7. & 20. nec non l. 2. part. an. c. 6. partim ex Galeno, lib scil. de ossib. ad Tyron. c. 1. & lib. II. us. part. c. 18. II. quia in infantibus noviter natis non medulla, sed sanguis veluti coagulatus in cavitate ossium observatur. III. quia medulla nullam cum ossibus qualitatum causâ cognationem habet. Est enim calida, humida, mollis, pinguis & aërea: ossa contra frigida sunt, sicca, dura, & terrena. IV. quia potius succus melancholicus, qui frigidus & siccus, eorum alimen-
turo

im videtur. v. quia dentes ossa sunt: neq; tamen medullam habent. vi. quia ex quo ossa constant, eo quoq; nutriuntur. At constant ex sanguine: non ex medullâ. E. Sanguine aluntur. Verum rationabilior Hippocratis, Aristotelis, & Galeni est sententia. Nam Hippocrates l. περι τροφῆς, circa finem, μυσλὸν ἀπερτὲ τροφὴν ὀστέων vocat. Quod ipsum quoq; Galenus facit l. ii. uf. part. c. 18. & l. 3. de nat. fac. c. ult. Idemq; etiam ex Aristotel. l. 2. de part. anim. c. 6. colligere licet. Ratio praterea hoc suadet. i. quia antè probatum, medullam excrementum non esse. ii. quia sanguis est leviter mutatus. Atqui sanguis partiū est nutrimentū. iii. quia non excernitur: sed in ossibus manet, paulatimq; albior, solidior, durior, crassior, & ossi similior evadit; velut ἀλωφία monstrat. Argumenta in oppositum adducta quod attinet, ea partim Archang. Piccolhom. l. 8. anat. prælect. i. partim Conciliator differ. 52. solvunt. Et nos quoq; idem in comm. aphor. 59. l. περι τροφῆς præstitimus.

VIII.

Utrum os & cartilago specie inter se differant? *Negativa suos habet patronos & rationes. Nam Aristoteles l. 3. hist. an. c. 8. apertè scribit, cartilaginem τῆς ἀλῆς εἶναι φύσεως τοῖς ὀστέοις: ἀλλὰ τῷ μᾶλλον διαφέρειν καὶ ἥττον: h. e. ejusdem esse naturæ cum ossibus: & majoris solū minorisq; ratione ab eo differre. Quod ipsum quoq; l. 2. de part. anim. c. 9. repetit. Atqui differentia καθ' ἥττον καὶ μᾶλλον accidentalis tantū est: non essentialis & specifica. Potest hæc opinio sequentibus stabiliri rationibus: i. quia cartilago easdem ferè proprietates habet, quas ossi tributas novimus. Etenim ossis in modum exanguis est: Galen. l. 2. nat. fac. c. 3. frigida est & sicca: l. i. de elem. c. 6. dura: l. 2. de temperam. c. 3. terrena: l. i. de elem. c. 5. sensu caret: lib. i. de elem. c. 2. ideoq; non dolet: l. de constit. art. c. 8. semel resecta nunquam renascitur: Aristotel. l. 3. hist. an. c. 8. & l. 2. part. an. c. 9. Hipp. aph. 19. s. 6. & Gal. tum in comm. hujus aph. tum l. i. de sem. c. 11. ii. quia ossa in noviter natis cartilaginea videntur: quod innuere videtur Galenus l. 2. de temperam. c. 2. cum scribit, recens natorum corpus adeò humidum esse, ut etiam ossa,*

B qua

qua tamen omnium partium sunt siccissima, caseo haud pridem
 coagulato sint similia: imò cera in modum quamlibet in partem
 flexibilia. III. quia cartilaginee ita aetatis progressu exsiccantur
 atq; indurantur, ut ossium naturam induant: quemadmodum in
 senibus patet. Imò non tantum in senili: sed & in juvenili &
 & virili aetate quadam cartilaginee in ossa migrasse deprehendun-
 tur. Exemplo sit cartilago ossa maxillae inferioris conjungens:
 cartilaginee sterni, sive ossis pectoris, & ossium Ilium dictorum:
 quae omnes in provecioris aetatis hominibus in ossium duritiem
 degenerarunt. IV. quia extremitatibus plurimorum ossium car-
 tilaginee sunt continuae. Quare identitas inter os & cartilagi-
 nem est specifica: differentia tantum accidentaria: ratione scil.
 majoris & minoris: quia os cartilaginee est frigidius, siccus, du-
 rius, rigidus, crassius, terrenum magis. Verum contraria sen-
 tentia nobis videtur vero similior. I. quia cartilaginee ab omni-
 bus Philosophis & Anatomicis, tanquam realiter ab alijs distinctae,
 peculiarem in albo similarium partium locum acceperunt. II.
 quia materiae generationis, materiae nutritionis, conformatione,
 definitione, qualitatibus, & sine usq; ab ossibus plurimum di-
 screpant: velut ex utrarumq; partium διαφορά, à praestantissimis
 Anatomicis tradita, liquet. Solutionem contrariorum argu-
 mentorum ad disputationis actum reservamus.

IX.

Nunquid ossa sentiant? Pro affirmante militant ra-
 tiones sequentes. I. quia Hippocrates l. 2. de Morbis, & l. de
 fractur. ait, ossa dolere. Vnde & à Galeno passim peculiaris os-
 sium dolor proponitur, ὀστέον & dictus. At nihil dolet, quod non
 sentiat: teste Galen. l. 1. de elem. c. 2. II. quia dentes ossa sunt:
 ut probabitur suo loco. Atqui dentes sentiunt: quod inde patet,
 quia nervos habent. Et quilibet sensum in eis inesse ex aliqua, h. e.
 stupore dentium, qui potissimum ex acidorum acerborumq; esu
 contrahitur, colligere potest. Praeterea si quis caros dentes tra-
 het asperius: aut calidi frigidiq; contactu irriter vehementius,
 sensum in eis manifeste percipiet. Insuper si frigida calidave de-
 fluxio in dentes se insinuet: aut vermiculi ex putrilagine illis in-
 nascantur,

nascentur, eundem plus satis experietur. Atrocissimi enim penēq; intolerabiles oboriri solent cruciatus: quorum causā vigiles insomnesq; traducere noctes agri necesse habent. III. quia per multa ossa feruntur nervi. Perpendantur foramina ossium capitis: & non pauca nervos trajicere patebit. IV. quia quo tactiles qualitates sentimus, maximē corpulentum & terrenum corpus est: teste Aristotele 2. de part. an. c. 1. & lib. 3. de anima c. 1. At nihil corpulentius, nihilq; terrenum magis est ossibus in animali. V. quia tactus ea est utilitas atq; necessitas, ut per totum corpus sit diffusus ac disseminatus. Est enim ad tuendam animalis vitam, & noxia declinanda peculiariter à naturā datus. Ejus enim est lesionem sentire, quā primarum qualitatum temperies, quæ vitam præcipuè continet, dissolvitur. Quare & ossibus, quæ maximam corporis nostri partem constituunt, est concessus. Contrā negantem tuetur Galenus l. 1. de elem. c. 2. & l. de util. respir. Galeno attributus: ubi in genere omnia ossa tactu carere asserit: lib. v. 13. meth. med. c. ult. in specie hoc ipsū de ossibus capitis profert. Et id quidem non ἀλόγως, neq; ἀπίσως. Etenim si sentirent, animal esset in perpetuo dolore. Fulcrorum quippe modo universam corporis molem sustentant: adnata penē habent omnia: & varijs insuper motibus agitantur. Querula ergo tristisq; admodum hominis vita foret. Sunt præterea ad sensum inepta: quia valdè terrena. Et experientia docet, inflammari ossa, terebrari, radi, dotari, uri, sine doloris sensu. Ossa, inquit subtilitatum Magister, Scaliger, exerc. 291. c. 2. ego met mihi abrui ex hiantibus vulneribus, absq; dolore ullo. Quod si quis dolor circa ossa percipiatur, is sanè non terrena ossium substantie: sed illorum membranis, quæ περιόσια dicuntur, & partibus vicinis est acceptus ferendus. De dentibus aliter judicamus: quia ossa quidem sunt secundum Scaligerum exerc. sed suæ speciei. Oppositas rationes diluemus in διαλέξωσ cursoru.

X.

An callus pro osse habendus? Non hīc de quavis callosā duritie rogatur: sed de callo, quem Græci κώρον vocant: quiq; medium est, quo interveniente fracti ossis partes ferruminantur.

B 2

Nam

Nam fractura, inquit Galenus in μικροβ. c. 91. vel curatur καὶ ἀ
 πρώτον σκοπόν, ipsam scil. σύμωσιν, coalitionem: quæ vera est unio:
 & in adultorum fracturis, ob siccitatem & duritiem ossium, im-
 possibilis est: vel καὶ ἀ δεύτερον: nimirum ipsam δέσιν, alligationem:
 quæ vera unio non est: sed conjunctio solùm partium divisarum
 per medium heterogeneum, ipsum nimirum callum. Hunc autem
 verum os non esse, patet primùm ex materia. Os enim ex cras-
 sâ terrenâq; seminis portione generatur: authore Gal. l. 1. de
 sem. c. 8. Callus ex superfluâ ossis fracti parte nascitur: iudice eo-
 dem in μικροβ. c. 91. & l. 6. meth. med. c. 5. Superflua enim ali-
 menti ossis portio 1. è labijs fracturæ exudat: 2. circum ea concre-
 scit, & caro callosa fit: 3. caro hæc indies magis magisque à calore
 induratur: donec tandem ad ossis naturam accedat. Deinde ex
 causâ efficiente. Ossis enim efficiens est facultas plastica, quæ in
 semine suum domicilium habet. Calli, natura, sive propria κρᾶσις
 ossis fracti: teste Galeno in μικροβ. c. 91. Tertio ex formâ: quia
 callus in colore, soliditate & robore non parùm ab osse fracto dif-
 fert. Quarto ex fine: quia callus propterea gignitur, ut sit vin-
 culum, cujus beneficio ossa à se invicem separata connectan-
 tur: quod de ossibus dici nequit. Quapropter conclu-
 dimus, callum ὁμωνύμως tantùm os esse, & aliquid
 ὀσσι ἀνάλογον: συνωνύμως nequaquam: ὀνόματι
 μὲν, ἔργῳ δ' ἔχι.

F I N I S.

01 A 6570

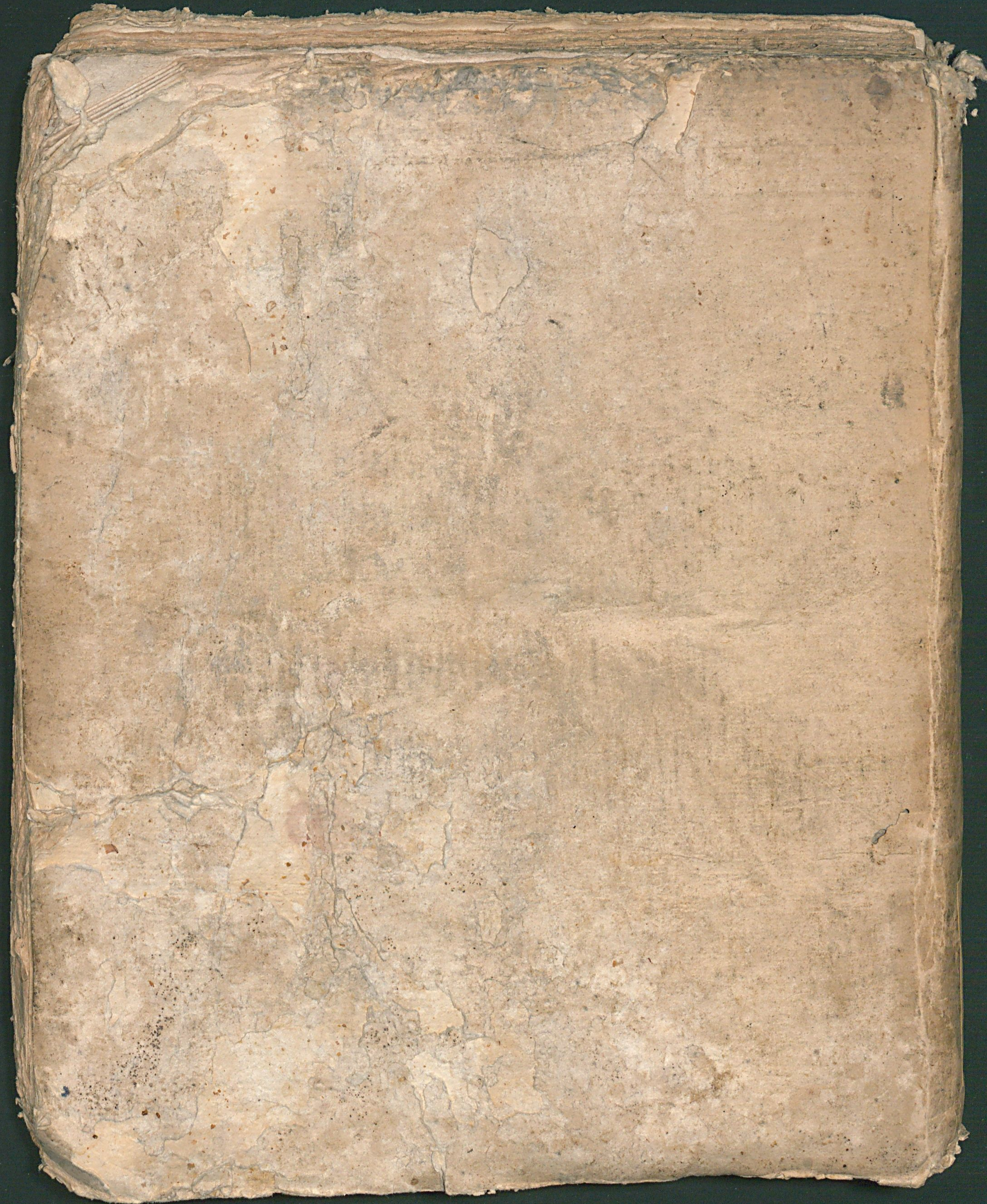
ULB Halle 3
002 937 867

12

1017

...ATIO
 ...C A
 ...PTIMA:
 ...ensium Aca-
 ...sita:
 ...E
 ...EBIZIO
 ...re ac Pro-
 ...ICO:
 ...
 ...BAVMANNO,
 ...rtano.
 ...
 ...RATI,
 ...nnis Andrea.
 ...XXIII.

8

